

Çocukluğumun Dut Ağaçları

– Ali Akın · 11 Şubat 2011

Dut ağaçları yüksek dallarında özenle büyüttükleri, kan kırmızı olgun dutları, dallarına konan misafir kuşlara ve diplerinde yuva yapan komşu karıncalara ikram ederlermiş.

Koyu yeşil ve dedemin elleri kadar büyük yapraklarını, perde yaparlarmış güneşe. Karıncalar çalışırken terlemesinler diye.

Yapraklarında gezen tırtıllar yaprakları kemirir açıklıklarını giderirlermiş.

Arada bir rüzgâr duruma el atar, tırtılları silkelermiş. Ama sıkı yapraklarıyla tırtılları korumaya çalışır, onların da doymalarını sağlarlarmış, verdikleri acıya rağmen.

Mahalledeki afacanlar da ziyarete gelir, dallarından aldıkları destekle üzerlerine tırmanır, dut yerlermiş.

Bazı afacanlar dallarını kırar canlarını acıtırarmış dut ağaçlarının.

Dallarını kıran afacanları, ders almaları için alçaktan yere düşürmeyi düşünüp, vazgeçerlermiş. Yerdeki karıncalar ezilmesinler diye.

Canlarının acımasından öte, gelecek yıl kırılan dalları sebebiyle daha az dut vermek zorunda kalmalarına üzüntü duyarlarmış misafirlerine.

Oysa sularını yağmurdan, güçlerini güneş ve topraktan alırlarmış. Zahmet vermek istemezlermiş, Allah'ın meleklerden bile üstün yarattığı insanlara.

Güçlü dallarına gerdikleri iplerle bazen salıncak, bazense beşik olmalarını istemişler. Bu güne dek hiçbir babayı ve anneyi kırmayıp kâh salıncak, kâh beşik olmuş dut ağaçları.

Yaprakları ninniler söylemiş, bebeciklere hiç ayırım yapmadan, aynı notalarla.

Dedem, 'Torunum...' derdi, 'dut ve diğer kardeşleri tüm ağaçlar, ailemiz ve devletimiz gibidir. Kuş ol, karınca ol, ip ol, kâh salıncakta kâh beşikte ol. Sakın tırtıl olma. Hele dal kıran afacan, hiç olma. İnsana yakışan yağmur, güneş, toprak olmaktır.'

Ali AKIN